

Laia Fontana i Bria

Rondalles i altres veritats

Premi València Nova
de poesia

I, mentre el vent
taral·lareja els seus cànctics,
és quan perceps
que aquests gegants de fusta
són el cofre dels segles.

Premis València

Aquesta obra obtingué el Premi València Nova de poesia 2020, atorgat per la Institució Alfons el Magnànim de la Diputació de València. Formaven el jurat Jaume Cristòfol, Teresa Pascual, Bengonya Mezquita, Josep Antoni Fluixà, Josep Vidal Borràs, que actuà com a secretari, i Maria Josep Amigó Laguarda, que actuà com a presidenta dels jurats.

RONDALES I ALTRES VERITATS

Sobre genealogies

INESPERADAMENT...

Reina d'aquestes hores, ara vens
tota brillant, armada.

BARTOMEU
ROSSELLÓ-PÒRCEL

Per a Amparo, Paquita, Ricardo i Paco

I: La cosidora

Amb els cabells de color anys
i acompanyada de vivències,
aquella vesprada
cosia.
Botons i traus
coordinats amb exactitud.
Repunts precisos.
Agulla
enfilada amb destresa.
Cansament i experiència
als dits.
Tota ella bondat.

Per això,
fins i tot
havent-se-li presentat
sense cita prèvia,
la rebé amb posat afable.

II: Brillantor buida

No li feia gràcia
tindre-la al davant
amb aquella actitud
arrogant i capritxosa.
Dona jove
amb vestit de lluentons,
collar de diamants
i eina esmolada al puny.
No s'havia imaginat
conéixer-la de sobte
i amb aspecte incongruent.

III: La sega

A mesura que li ensenyava
els brots dels conreus
de tota una vida,
la nouvinguda
anava segant-los.

«Quin desfici!
Els hagueres pogut deixar créixer
una mica!»
Tanmateix,
no s'alterà,
no perdé els nervis:
havia tingut cura de tot allò
amb esma,
havia volgut
i havia sigut volguda...
havia sigut molt feliç.
I, entre l'olor d'herba tallada
i de projectes fent-se malbé,
les dues van desaparéixer.

IV: La resposta de la repuntadora

Des de la seua ingenuïtat,
des del seu bon cor
i de forma artificial,
intentava simplificar-ho
per a foragitar els planys,
intentava fer-nos vore
que encara era de dia.
Però ella
era la primera
que no ho acceptava.

V: La resposta de l'obrer

S'avançà a l'automatisme
que el dirigia.
Es desempallegà de les quatre paraules que,
sovint,
duia al damunt.
Parlà...
I, amb un tacte
extremadament tendre
i amb la tristesa
d'un nen que no comprén,
la recordà.

VI: La resposta del llaurador

No el reconeixia.
Era una animal ferit,
que gemega,
que somica.
Fora de si.
M'abraçà
amb una força angoixant,
descontrolada,
com si així
poguera asfixiar
el dolor que sentíem,

com si així
poguera allunyar de la mort
el record inert que vetllàvem
i recuperar els alés que havien cessat.

VII

Esdeveniments precipitats...
Regust amarg,
insuportable,
d'una absència irreversible.
I després,
una llarga conversa
amb la pèrdua
i...
el silenci.

ORIGEN

Amb la clau del temps
badalla la memòria
saltironen els sentiments.

EMPAR
BRIA I PELUFO

Per a Empar i Francesc

I

Ensenyant convençuda i convincent,
militant d'una cultura,
acarona grafismes,
andareja vertiginosament paraules,
es nodreix de les històries que llig.
I, quan amb timidesa
accepta que en té moltes per contar,
la poeta escriu magistralment,
encara que habitualment
les restringeix a l'àmbit íntim,
en un paper mig esgarrat,

en una caixeta de fusta
o entre els fulls de la llibreta de ressenyes,
mentre a Lesbos encara esperen
els seus versos.

II

Artista de llenços vestits amb arena de riu
i acrílics d'assecat veloç,
dibuixa còmics de gran format,
on els personatges,
els andròides,
es cerquen entre els gratacels de la metròpoli.
Prepara copes sobre fons acolorits,
equilibris entre fi cristall
i els glops oblidats.
Explica somnis
amb vaixells i ocells de paper,
amb rostres que al·legoritzen
edats i sentiments humans.
Ens mostra el pas de les estacions
amb argent, vidres i colors primaris,
els seients des d'on es veu avançar el temps,
llunes,
espirals,
cicles,
venus ancestrals,
laberints
i enigmes.

I ho fa amb la dignitat i perfecció
que tant valoren la gent que l'admira,
amb la maduresa
que s'engoleix la covardia de la gent que l'enveja.